

ทำตน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมนะ บวชมานี้บวชมาเพื่อหาสัจธรรม บวชมานี้บวชมาเพื่อภาวนา ถ้าภาวนาแล้วนะให้มันได้ข้อเท็จจริง ให้มันได้สัจธรรมความจริงในหัวใจของเรา ข่าว่า ข่าว่า ข่าว่า ลือมันจะมีลือมาขนาดไหนมันเรื่องของเขา ตามกระแสสังคมนะมันข่าว่า ลือ ข่าว่า ลือพยายามปลุกกระแสกัน แล้วเราก็ไปฟัง ฟังแล้วก็ตื่นตื่น ขนลุกขนพองไปกับเขา มันไร้สาระนะ

ความดีก็เป็นความดีไง ความดีของใครก็เป็นความดีของคนนั้นไง แล้วถ้าความดีนะ ความดีเห็นใหม่ กลิ่นของศีลหอมทวนลม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมนี่มันหอมทวนลม อยู่เฉยๆ นี่มันเป็นโดยสัจจะมันเป็นข้อเท็จจริง คนเราแสวงหาความจริงอยู่แล้ว ครูบาอาจารย์ ท่านแสวงหาความจริง หากครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริง แล้วพยายามจะประพฤติปฏิบัติ “ขอให้มีคนบอกเถอะ มีใครสักคนหนึ่งบอกเถอะ บอกทางให้เราไปนี่ ขอให้ชี้ทางให้เถอะ เราจะชวนขวายของเราไปให้ได้”

ไอนี้มันไม่มีคนบอกไง แล้วเวลาค้นคว้าเองๆ ก็ค้นคว้าเองโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยากต่างๆ ที่เจตนาดีนะ เจตนาของเราเนี่ยเจตนาบวชมาเพื่อจะพ้นจากทุกข์ บวชมาเพื่อประพฤติปฏิบัติ ก่อนบวชนะมีแต่ความตั้งใจจริงทั้งนั้น แต่เวลามาประพฤติปฏิบัติขึ้นไป เห็นใหม่ เอาจริง เอาจริง เอาจริงก็โดยกิเลสค้นหาความทะยานอยากมันปั่นหัวให้เราล้มลุกคลุกคลานไปตลอดเลย ถ้ามันปั่นหัวให้เราล้มลุกคลุกคลานไปตลอด เราจะสู้กับมันยังไง เราจะสู้กับมันอย่างไร

เราจะเอาความจริง เราปฏิบัติความจริง เห็นใหม่ คุณติ เวลาคนทางโลกเขา เขาสร้างเนื้อ

สร้างตัวของเขานี้ เวลาเขาสร้างเนื้อสร้างตัวของเขา เห็นใหม่ เขามีอำนาจวาสนาของเขา เขามีปัญญาของเขา เขาวิสัยของเขา เขาพยายามค้นคว้าของเขาเพื่อความจริงของเขา เวลาเขาผิดพลาดขึ้นมา ผิดพลาดขึ้นมาเห็นใหม่ คนเราผิดพลาดไปแล้วแก้ตัวก็มี

เวลาคนผิดพลาดไปแล้วเห็นใหม่ พอผิดพลาดไปแล้วจะเอาคืน จะเอาคืนขึ้นมาที่จะหาทางลัด หาหนทางที่จะเอาทุนคืน จะหาหนทางเอาแต่ผลประโยชน์ มันก็เลยกลายเป็นทุจริต กลายเป็นการทำคามผิดกฎหมาย แล้วทำผิดกฎหมายไปแล้วก็พยายามปกปิดกันไว้ เพื่อจะเอาว่าสิ่งนั้น เอาแต่ผลประโยชน์ว่าเราทำแล้วเราประสบความสำเร็จ

เวลาความจริงมันแดงออกมาเห็นใหม่ ดิดคุดติดตะรัง เรากระทำผิดกฎหมาย เราทำผิดกฎหมายเพราะอะไร ทำผิดกฎหมายเพราะเราจะแก้ตัว เราจะแก้ตัว เราจะฟื้นฟู เราจะเอาความสำเร็จในชีวิตของเรา ถ้ามันจะได้โดยผิดกฎหมายได้โดยทุจริตก็เอาแล้วแหละเห็นใหม่ คุณทางโลกเขาคิดกันอย่างนั้น

นี่เหมือนกัน เวลาเราบวชมาแล้วนี้ เราตั้งใจเพื่อจะประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ เจตนาดีทั้งนั้น เวลาบวชขึ้นมาเจตนาเราดีเพราะอะไร เพราะเรายังไม่ได้ทำ เราไม่ได้ทำนะ เราเห็น ครูบาอาจารย์ท่านทำประสบความสำเร็จแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านประสบความสำเร็จแล้ว เราก็อยากจะประสบความสำเร็จอย่างนั้น ทุกคนก็อยากประสบความสำเร็จอย่างนั้น ถ้าประสบความสำเร็จอย่างนั้นมันก็ต้องทำตามข้อเท็จจริง ถ้าทำตามข้อเท็จจริงเห็นใหม่ มันชำระล้างกิเลสเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป มันทำความสะอาดของใจเข้าไป ถ้าใจมันไม่มีพิษมีภัย มันอยู่ที่ไหนมันก็มีความสุขมีความสุขสงบของมันไป

แต่ถ้าหัวใจมันยังสุขสงบไม่ได้ แต่เรามองอย่างนั้นเห็นใหม่ เรามองอย่างนั้นเราก็ไปพยายามเลียนแบบอย่างนั้น พอเลียนแบบอย่างนั้นเราจะสร้างตัวสร้างตน สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมา ถ้าสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมามันก็ต้องสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาด้วยความสามารถของเรา แล้วมันมีทรัพย์สมบัติของเรา มันมีองค์ความรู้ของเราเห็นใหม่ เรามีองค์ความรู้ของเรา เราจะไปเผชิญสิ่งใดในวิกฤติของชีวิต เราเจอสิ่งใดที่กิเลสมันหลอกมันล่อในหัวใจขึ้นมา นี้ เรามีองค์ความรู้ เรามีความรู้ เรามีปัญญา เราแก้ไข เราจัดการในความรู้สึกลึกซึ้งลึกซึ้งของเราได้

เราแก้ไขว่าอะไรเป็นมิจฉาทิฎฐิ อะไรเป็นสัมมาทิฎฐิ อะไรที่มันหลอกมันล่อ อะไรที่มันพลิกแพลงมา เพราะขณะที่เราประพฤติปฏิบัติเราก็ได้ต่อสู้กับมันมาแล้วไง ถ้าเราไม่ได้ต่อสู้กับ

มันมา เราไม่ได้แก้ไขมานี่ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเราได้ปล่อยวางอะไรมาบ้าง ถ้าเราปล่อยวางสิ่งที่เราได้ต่อสู้มาแล้วนี่ เวลากิเลสมันหลอกมันล่อ มันก็เอากิเลสเอาลูกเอาหลานมัน เอาเทคนิคของมันมาหลอกมาล่อในหัวใจของเรา

ก็เราได้ต่อสู้กับมันมาแล้ว เราได้ต่อสู้แล้ว เราได้พิจารณาแล้ว เราได้ปล่อยวางมาแล้วนี่ แต่กิเลสอย่างละเอียดที่ในหัวใจขึ้นมา เวลามันหลอกมันล่อขึ้นมา เราก็มีจุดยืน เราก็มีองค์ความรู้ เราเคยผ่านมาแล้วนี่ เราก็รู้อยู่ เอ้อ! สิ่งนี้เราเคยประสบมาแล้ว สิ่งนี้เราก็เคยผ่านมาแล้ว แล้วสิ่งนี้มันเคยประสบมาแล้ว มันเคยผ่านมาแล้ว มันจะมาหลอกเราได้อย่างไรอีกล่ะ แต่มันก็ยังมา

ถ้ามันมีสติปัญญาเห็นไหม แล้วถ้ามีองค์ความรู้มันเป็นแบบนี้ เพราะเรามีองค์ความรู้ เรามีความรู้ของเรา เรามีมรรคของเราเห็นไหม เรามีศีล มีสมาธิ มีปัญญาของเรา เราก็ต่อสู้กับมัน เราก็แยกแยะมันได้ว่าอะไรควรและอะไรไม่ควร ถ้าเรามีองค์ความรู้ มันก็มีสติมีปัญญา ถ้ามีสติมีปัญญาในสิ่งที่กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันมาหลอกมาล่อ เราก็เท่าทันมันเพราะเรามีองค์ความรู้

แต่ถ้าเราปฏิบัติไป เรายังไม่มีองค์ความรู้เห็นไหม ผู้ที่บวชใหม่ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่นี้เราก็ศึกษามา ศึกษามาก็เป็นปริยัติ คูลิ ทางโลกเขาศึกษากันมา เขาเป็นศาสตราจารย์ดอกเตอร์ต่างๆ เขาก็ศึกษามา ศึกษามาบางคนจบมาแล้วไม่มีงานทำ เขาไม่มีงานทำนะ เพราะวุฒิเขาสูง แต่ทางสังคมเขาไม่ต้องการวุฒิสองขนาดนี้ เขาต้องการคนทำงานเป็น เขาต้องการแค่นี้ ถ้าวุฒิสองขนาดนี้เองก็เก็บแวนไว้ที่บ้าน แล้วเองก็ปลื้มใจของเองไป แล้วก็หิวท้องไว้นะ เพราะเองไม่มีปัจจัยเลี้ยงตัวเอง

นี่ก็เหมือนกัน เราศึกษาแล้วศึกษามาก็ศึกษามาเพื่อปฏิบัติไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอนนะ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ นี่มันแยกกันไม่ได้ มันแยกจากกันไม่ได้ไง เวลาภาคปริยัติ ภาคปริยัติคือภาคการศึกษา เวลาศึกษามาๆ เห็นไหม ศึกษามาเวลาสอบ เวลาสอบโดยข้อเท็จจริงเห็นไหม ใครสอบได้ก็ได้ ใครสอบตกก็ตกไป

แต่ในทางโลกเห็นไหม เขาจะช่วยเหลือเจือจานกันนะ ก็ส่งข้อสอบก็ได้ กรรมการเราก็ตรวจสอบกันเอง นี้วุฒิได้สูงส่งเลย ความรู้ท่วมหัว แต่งๆ ไปไม่ถูก พระพุทธเจ้าสอนอะไรเรียนจบแล้วแต่พระพุทธเจ้าสอนอะไร แล้วสอนมรรคผลนิพพาน แล้วมรรคผลนิพพานมันมีจริงเปล่า เรียนจบแล้วนะ รับใบประกาศมาแล้วนะ มรรคผลนิพพานจะมีจริงหรือเปล่านั้น แล้วปฏิบัติ

ปฏิบัติยังง มีคนบอกกุที มีคนบอกกุที กุอยากจะทำปฏิบัติเต็มที

ปรีชิตเขาเรียนมาๆ เพื่อปฏิบัติง เรียนมาแล้วมีองค์ความรู้ใช้ใหม่ องค์ความรู้นี้ถ้าทฤษฎี องค์ความรู้ในการศึกษามาเห็นใหม่ เราก็ได้แบบแปลนมา จะสร้างบ้านสร้างเรือน เห็นใหม่ เขียนแบบมา นี่เวลาเราเขียนแบบไม่เป็นก็จ้างเขาเขียนแบบไว้ คนที่จบสถาปนิกเขาก็เขียนแบบ ขาย เขาเขียนแบบแล้วเขาก็เขียนแบบเพื่อคนที่สร้างบ้านต้องการสิ่งใด อยากมีความ สะดวกสบาย อยากมีความสุขอย่างไรบอกมาเดี๋ยวเขียนให้ ถ้าเขียนให้แล้วเราก็ไปหาช่างสร้าง ขึ้นมา

อันนี้ก็เหมือนกัน เรียนมาก็เรียนสถาปนิกมา เรียนออกแบบมา ออกแบบมาแล้วนี่จะ ออกแบบได้สักห้าสิบหกสิบหลังเลย จะออกแบบเป็นหมู่บ้านเลย จะออกแบบมาเป็นชุมชนเลย ออกแบบไว้แล้วก็ไปกระดาศแผ่นดินหนึ่งเห็นใหม่ ศึกษามาๆ ได้ปรีชิตมา ศึกษาเพื่อปฏิบัติ ถ้า ศึกษาใหม่เห็นใหม่ บอกปรีชิต ปฏิบัติ ปฏิเวธต้องมีการศึกษา ศึกษาที่ได้ศึกษาแล้ว

นี่พระกรรมฐานเห็นใหม่ ครูบาอาจารย์เราใช้เวลาท่านบวชมาแล้ว บวชกับอุปัชฌาย์ก็ให้ มา เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ เห็นใหม่ ให้อโนโลม ปฏิโลม ให้พิจารณา เห็นใหม่ เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ ถ้าใครมีการประพฤติปฏิบัติขึ้นมาฉัน ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ให้พิจารณาแล้วทะลุ ปรุโปร่งแล้วนี้ แล้วโลกนี้จะเอาอะไรมาหลอกเราวะ

โลกเราเห็นใหม่ คุณี มันก็แค่ผิวหนังนี้สวยๆ งามๆ แค่ผิวหนังมันปกปิดตาไว้ มนุษย์ชี้ เท่อ คน โง่มันก็กินเหยื่อ เวลากินเหยื่อไปแล้วนี่ พอกินเหยื่อเข้าไป พอกินเหยื่อ เห็นใหม่ เบ็ดมัน ติดปาก พอดูดปากแล้วพอบวชขึ้นมาแล้วนี้เห็นใหม่ มีครอบครัว มีครอบครัวก็มีลูกมีเต้าๆ ส่ง เสียมมีการเล่าเรียน ลูกมันขึ้นมา ลูกมันไม่ทำตามใจเรา นี่เบ็ดมันเกี่ยวปากก็คืนพราดๆ อยู่อย่าง นั้น

ศึกษามาๆ ศึกษามาก็ให้เข้าใจเห็นใหม่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ถ้ามันทะลุปรุโปร่งแล้วนะ คุณี เวลาซากศพเห็นใหม่ พอมันตายแล้วเดี๋ยวมันก็น่าก็เปื่อยไปทั้งนั้น ใสนี้มันยังมีชีวิตอยู่ มันก็ ยังต่งตังอยู่นั่นนะ ประเดี๋ยวพอแก่เฒ่าชราขึ้นมามันก็เหี่ยวยุบไปเห็นใหม่ อุปัชฌาย์ก็ให้มาแล้ว เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ ปฏิโลมอโนโลมคือพิจารณา ถ้าพิจารณาได้เห็นใหม่ พอพิจารณาได้ มันก็พิจารณาเป็นตามความเป็นจริงของมัน ถ้าพิจารณาไม่ได้ก็ฉันพิจารณาได้ พิจารณาไม่ได้ก็ ว่าตามครูบาอาจารย์ ตามหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านพูดของท่านมา

เวลาหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านมาพิจารณาของท่าน ท่านก็เห็นตามความจริงของท่าน เห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ท่านพิจารณาของท่าน ถ้าเป็นอสุภะ พิจารณาไปแล้วมันทะลุปรุโปร่ง มันทะลุเข้าไปนะ นี่เนื้อแดงๆ เนื้อแดงๆ เห็นเป็นโครงกระดูก แต่มันเห็นเดี๋ยวเดียวไป เวลาเห็นมันก็สลดสังเวช เวลาใครพิจารณาไปพอไปเห็นเข้านะ แหม! มันซาบมันซึ้ง โอ๊ย! มัน... ไม่ถึงเดือนเลื่อมหมด พอเลื่อมไปแล้ว โอ้อัจฉารมณต์ตัวนั้น พอัจฉารมณต์ตัวนั้นไว้มันออกไป เห็นใหม่

นี่ถ้ามันทำลายตนเอง คนเขามาสร้างเนื้อสร้างตัว คนทางโลกเขามาสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมา เพื่อความมั่นคงของชีวิตของเขา เราบวชเป็นพระมา เราจะมาสร้างคุณงามความดีของเรา ถ้าเราสร้างคุณงามความดีของเรา เราศึกษามา ศึกษานี้เป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะเป็นธรรมชาตินี้แหละ ธรรมะเป็นธรรมชาติ คุณธรรมชาติลี ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาลนี้ ชาวไร่ชาวนาเขาก็เดือดร้อนแล้ว ถ้าฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ธรรมชาตินี้ธรรมชาติมันดี ธรรมชาติมันสมควรเห็นใหม่ ธรรมชาติไม่เปลี่ยนแปลง ธรรมชาติไม่บีบบังคับเรา

ธรรมะเป็นธรรมชาติ ศึกษารธรรมะ ศึกษารธรรมะแล้วก็เข้าใจ ศึกษารธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษามาแล้วก็ศึกษามากก็ปริยัติไป ศึกษามาให้ปฏิบัติ นั่นเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ คูสิ เวลาทางโลกเขามีการศึกษา ศึกษาแล้วนี่เขาก็ต้องสอบเห็นใหม่ เวลาสอบมาแล้วถ้าเราทำข้อสอบได้ เราทำทางวิชาการได้มันก็ผ่าน

พอผ่านไปแล้ว ก็ทางวิชาการ ก็ศึกษามาฝึกฝน ฝึกฝนให้มีปัญญา ปัญญาอย่างนี้ปัญญาเป็นองค์ความรู้ไว้ เรามีความรู้ไว้ เราวิเคราะห์วิจัยสิ่งใด วิเคราะห์วิจัยด้วยองค์ความรู้ของเรา ใครมีการศึกษามาเห็นใหม่ ศึกษามาทางวิชาการใด นี่ปัญหาสิ่งใดเกิดขึ้นก็มองตามองค์ความรู้ของตัวที่เรียนมา คนเรียนมาทางวิชาใดเขาก็คำนวณด้วยทางวิชาการของเขา เห็นใหม่ แล้วถ้าคำนวณทางวิชาการของเขา เรียนมาแตกต่างกันในปัญหาเดียวกันก็มองในมุมมองแตกต่างกัน ถ้าเรียนมาทางวิชาเดียวกันความหนักเบาในความรู้มันก็ค่อยพิจารณาไปแตกต่างกัน

นี่ก็เหมือนกัน เราเรียนทางปริยัติมา เราเรียนมาก็เรียนมาเหมือนกับทางโลกที่เขาเรียนกัน เขาเรียนกันเขาเรียนทางปริยัติ ปริยัติก็ต้องมาปฏิบัติ คนที่เรียนแล้วมีองค์ความรู้เขาก็ต้องหางาน แต่ถ้าหางานทำ ใครทำอาชีพส่วนตัว ส่วนตัวก็ใช้ภูมิปัญญาของตัว ถ้าภูมิปัญญาของตัวทำงาน

ไปมันก็มีประสบการณ์เห็นใหม่ เวลามีปัญหาขึ้นมาเขาแก้ไขปัญหามาของเขา นี่เวลาที่มีใจขาด ตกบกพร่องเขาก็แก้ไขปัญหามาของเขา ใ้อ้ปัญหาที่เขาแก้ไขขึ้นมาคือประสบการณ์การทำงานของเขา ถ้าเขามีประสบการณ์การทำงาน เวลาเขาไปสมัครงาน เห็นใหม่ มีประสบการณ์ที่ปี ๕ ปี ๑๐ ปี นี่มีค่าวิชา

ใ้อ้ของเราที่เราศึกษามา เวลาศึกษามาพระกรรมฐานเราเห็นใหม่ เวลาบวชมาเกสา โลมานา ทันตา ตโจ อุปัชฌาย์ให้มา ปักข์นี้ครบเดือนแล้ว เข้าพรรษา ๓ เดือนนี้ครบเดือนแล้ว ข้อสอบอุปัชฌาย์ให้มาตั้งแต่วันบวช แล้วบวชขึ้นมาที่เราเข้าทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มันได้ตอบข้อสอบบ้างหรือยัง ได้เห็นข้อสอบใหม่ ข้อสอบมันเป็นอย่างไร เห็นใหม่ ถ้าข้อสอบมันเป็นอย่างไร เห็นใหม่ นี่เราจะมาสร้างเนื้อสร้างตัวนะ

ทางโลกเขาสร้างเนื้อสร้างตัวเขาต้องทำของเขาเพื่อประสบความสำเร็จของเขา นี่เราจะสร้างหัวใจของเรา นี่ประพฤติปฏิบัติของเราเห็นใหม่ เราสร้างหัวใจของเราละ ถ้ามันเจริญอกงามขึ้นมามันก็เป็นประโยชน์กับเรา ถ้าประโยชน์กับเรา เราประพฤติปฏิบัติขึ้นไปมันก็ร่มเย็นเป็นสุขนะ

เวลาร่มเย็นเป็นสุขเห็นใหม่ เวลาภาวนาถ้าจิตมันสงบ ถ้ามันสงบได้อย่างนี้มันก็มีความสุข นี่ขนาดมันสงบได้ขนาดนี้ละ เรายังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงเลย ถ้าปฏิบัติตามความเป็นจริง พอจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไปนี่ ครูบาอาจารย์ท่านถึงได้เห็นอวิชาใจ

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลส นี่กิเลสตัดหาความทะยานอยากน่ากลัวมาก คนเรานี้นุ่มนวล คนเรานี้นิสัยนุ่มนวลอ่อนหวาน เวลามันดีมันดีหมด เวลากิเลสมันฟูขึ้นมา เวลากิเลสมันกระทั่งขึ้นมาอะ โอ้อโฮ เปลี่ยนเป็นคนใหม่ไปเลย ก็จากคนที่นุ่มนวลคนที่อ่อนหวานนี่มันทำให้เป็นคนที่ไม่โหดร้าย เป็นคนที่ทำลาย เป็นคนที่เอารัดเอาเปรียบ เป็นคนเห็นใหม่ เวลากิเลสมันตื่นตัวขึ้นมา นะ

ฉะนั้น โดยมารยาทสังคม นี่ด้วยมารยาท สิ่งใดที่มันไม่ดีทุกคนก็ไม่พูดออกมาหรือเห็นใหม่ มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง เวลาความคิดขึ้นมา นี่กิเลสตัดหาความทะยานในใจมันฟูงพวยขึ้นมา มันคิดไปอีกอย่างหนึ่งนะ เวลาพูดขึ้นมา อู๋ มารยาทสังคม พุดนุ่มนวลอ่อนหวาน พุดดีงาม เวลาทำขึ้นมา ก็พยายามบังคับมันไว้ ในหัวใจนะ

เอ็งอย่าขึ้นมาสิ เอ็งอย่าต่อต้านสิ ข้าจะทำความดีนะ เห็นไหม กดมันไว้ กดมันไว้โดยมารยาท
ตั้งคมแล้วทำคุณงามความดี มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด

เราเป็นพระ เราบวชมาแล้วเห็นไหม เราจะเข้าไปเผชิญกับความจริงในใจของเรา ถ้า
เผชิญกับความจริงในใจของเรา เรามีสติมีปัญหา ถ้าคนที่มีอำนาจวาสนานะ เวลาพระบวชมานี้
เวลาหมดอำนาจวาสนา เขาเรียกว่าร้อน มันร้อนมาก มันร้อน มันจะไปทำอะไร มันจะไปอะไร
ไปเป็นฆราวาสไง มันจะไป มันจะสึกไปเป็นฆราวาส มันจะคิดว่ามันประสบความสำเร็จ อยู่ใน
ผ้าเหลืองมันจะทุกข์มันจะยากนัก เห็นไหม เวลาคนหมดบุญ

เวลาคนเรามีบุญมีอำนาจวาสนา เราบวชมานี้นั่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ชงชัยพระอรหันต์
ชงชัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชงชัยของครูบาอาจารย์ที่ท่านได้นั่งห่มอย่างนี้ไง เรา
บวชมาแล้วเราก็นั่งห่ม นั่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ แล้วนั่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ เห็นไหม เรามีศีล
เรามีศีล เรามีศีลสมบูรณ์เห็นไหม เราจะฝึกหัดของเรา เราจะมาสร้างเนื้อสร้างตัวของเรานะ

แต่ถ้ากิเลสตัดหาความทะยานอยากมันทำลายตน มันทำลายตน ตนนี้จะสร้างคุณงาม
ความดีขึ้นมา เวลาศึกษาเล่าเรียนขึ้นมา ไปศึกษามานะ วิชามันหางอึ่ง! "ไอ้ความรู้ ไอ้ปริยัติ ไม่ใช่
คุณคุณนะ" ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้สุดยอด ธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม "ธรรมะและวินัยเป็นศาสดาของเรา" เป็นศาสดา เราบวชมา ก็เราบวช
มาเพราะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราบวชมาเพราะมีศาสนานะ

เพราะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาถึงมีรัตนะ ๒ มีองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์แสดงธรรมจักๆ
มีพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มันจึงสมบูรณ์ขึ้นมา มีพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ มีแก้วสารพัดนึก มีไตรสรณคมน์ให้เราได้เคารพบูชา แล้วพยายามสร้างเนื้อสร้างตัว
ขึ้นมา แล้วเวลาสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาเห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระ
อานนท์ "อานนท์ เธอบอกเขานะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่าปฏิบัติด้วยอามิสเลย"

ทำบุญกุศลนี้ว่าเป็นความสำคัญๆ มันยังเป็นอามิสเลย ให้ปฏิบัติบูชา เวลาปฏิบัติบูชา เรา
จะมาปฏิบัติบูชา เราไปศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราเอาความรู้
นั้นมา เราบอกหางอึ่ง หางอึ่งเพราะมันเป็นโลก ฤดูกาลเห็นไหม ฤดูกาลที่มันสมบูรณ์ขึ้นมามันฝน
ตกต้องตามฤดูกาล นี่ชาวไร่ชาวนาเขาก็มีความสุขของเขา

นี่ก็เหมือนกัน เวลากระแสนักมวัฒนธรรมประเพณีเห็นใหม่ คนอยู่ในศีลในธรรมขึ้นมา นี้ เราก็มีความร่มเย็นเป็นสุขของเราเพราะตั้งกรมร่มเย็นเป็นสุข เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นชาวพุทธเห็นใหม่ เราศึกษาธรรม และวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ศึกษาทฤษฎี ศึกษาคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจะพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นจริงของเรา

ถ้ามันศึกษามาเห็นใหม่ ศึกษามาแล้วด้วยนี่มันทำลายคน ทำลายคนด้วยวุฒิภาวะ ศึกษาแค่นี้ เขาศึกษามาเพื่อปฏิบัติ คุณิ หลวงตาศึกษาจนเป็นมหา เวลาท่านประพฤติปฏิบัติไปหาหลวงปู่มัน “มหา มหาเรียนมาจนถึงเป็นมหานะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐมากนะ เก็บใส่ในลิ้นชักในสมอง” ลิ้นชักในสมองของตัว เพราะใครศึกษาคนนั้นก็มีความรู้ ใครไม่ศึกษาคำราก็อยู่อย่างนั้นนะ ถ้าไม่ศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็อยู่อย่างนั้น

แต่เพราะคนไปศึกษามันมา คนไปศึกษาธรรมะ ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้มีความรู้นั้นมา ได้ความรู้นั้นมา เขามีความรู้ไว้ทำไม ปริยัติเขาให้ศึกษาทำไม เขาให้ศึกษาไว้ปฏิบัติ เขาให้ศึกษาไว้ค้นคว้า เขาให้ศึกษาให้เข้ามาประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงขึ้นมา เพราะความจริงธรรมและวินัยอันนี้ “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” เพราะใจมันเป็นธรรม

แต่นี้ใจมันเป็นกิเลส ใจมันทวิฐูมานะ ใจมันอยากอวดอยากรู้ ศึกษาสิ่งใดมาก็ถือตัวถือตนว่ามีความรู้ แล้วความรู้เป็นความรู้ของใคร ความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ความรู้ของผู้ที่ศึกษานั้นเลย เพราะผู้ที่ศึกษายังไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นความจริงในใจของผู้ที่ปฏิบัติมันเลย สิ่งที่ศึกษามานั้นธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็อวดรู้! เขาไม่มีครูบาอาจารย์สอนใจ

เวลาหลวงตาท่านนะ ท่านไม่ได้อวดรู้ เวลาท่านศึกษาเห็นใหม่ ท่านบวชนะ บวชก็บวช เป็นประเพณีวัฒนธรรมท่านนั้น เวลามาศึกษาขึ้นมาเห็นใหม่ โอ้โฮ มันมีสวรรค์ด้วยนะ มีพรหมด้วยนะ ก็อยากจะทำคุณงามความดีให้ได้เกิดเป็นเทวดาเป็นพรหม ศึกษาๆ ไป เฮ้ย เทวดา อินทร์ พรหม เขายังอยู่ในวัฏฏะ มันยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ศึกษาจนถึงนิพพาน ฮู้ อย่าง

นั่นจะไปนิพพานดีกว่า เห็นใหม่ ก็จะไปพ้นจากเวทนาจาพรหมจะไปนิพพาน

ไปนิพพานก็ศึกษานะ ศึกษาตั้งสัจจะไว้ว่า ถ้าจบมหาแล้วจะออกปฏิบัติ อยากจะไปนิพพาน เวลาตั้งใจมันตั้งใจได้เพราะมันยังเป็นอนาคตยังไม่ถึง เวลาศึกษาเป็นมหาจบจะเอาจริงขึ้นมา อ้าว แล้วศึกษาขึ้นมาแล้วอยากไปนิพพานแล้วนิพพานจะมีจริงหรือเปล่า ถ้านิพพานจะมีจริงหรือเปล่านั้นสงสัย แล้วสงสัยนี้พระไตรปิฎกก็พระไตรปิฎก ธรรมวินัยนี้เป็นศาสดาของเรา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปนิพพานไปแล้ว มันจะตอบความรู้ของเราไม่ได้

“ถ้ามีครูบาอาจารย์องค์ใดถ้าชี้ทางให้เราได้จริง จะเอาครูบาอาจารย์องค์นั้นเป็นที่พึ่ง” ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณของหลวงปู่มั่นท่านจรขจาย เห็นใหม่ กลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม มันหอมไปทั่วประเทศไทยเลย มันหอมไปทั่วเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เลย ท่านก็คืนรนชวนขวยไปหาหลวงปู่มั่น เวลาเข้าไปหาผู้ที่มีความรู้จริงเห็นใหม่ เพราะการศึกษานั้นศึกษามา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นภาคปริยัติ ก็ศึกษามาไว้ ศึกษาให้มีองค์ความรู้ องค์ความรู้นี้เป็นองค์ความรู้ที่ยืมมา องค์ความรู้ที่เป็นสัญญา ที่เป็นการจดจำ ที่เป็นการวิเคราะห์ห้วงใจ

แต่องค์ความรู้เป็นความจริง องค์ความรู้ที่จะแก้ไขวิกฤติในใจ ที่จะแก้ไขที่ว่าทำสมาธิได้ไม่ได้ จะแก้ไขเวลากิเลสมันมาหลอกมาล่อ เวลากิเลสมันตลบตะแลง กิเลสมันพลิกมันแพลง ขึ้นมานี้ ให้เราก้าวเดินไป ให้เกิดวิปัสสนาญาณขึ้นไป ให้ชำระล้างกิเลส ให้ฆ่ากิเลสเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไปนี้ เรายังทำไม่เป็น เรายังทำไม่ได้ แล้วเราไม่รู้จักรักษาการกระทำเห็นใหม่ ถึงไปหาหลวงปู่มั่น

เวลาหลวงปู่มั่น “มหา มหามาหาทำไม มหาจะมahanิพพานใช่ใหม่ นิพพานไม่ได้อยู่บนภูเขาดินฟ้าอากาศ ไม่ได้อยู่ที่ตำรับตำรา ไม่ได้อยู่ที่ที่การศึกษา ไม่ได้อยู่ที่ใดๆ เลย นิพพานมันจะอยู่ในใจของสัตว์โลก แต่สัตว์โลกมันโดนกิเลสตัดทอนความทะยานอยากครอบงำมันอยู่ มันเลยไม่รู้ไม่เห็นนิพพานขึ้นมาได้”

ฉะนั้น ถ้าจะประพฤติปฏิบัติขึ้นไป ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ศึกษามาศึกษาเป็นองค์ความรู้นี้ มันเป็นเรื่องไหนๆ แต่ถ้าวเวลาเราปฏิบัติไป เราจะเอาสิ่งนั้นเป็นเป้าหมาย สิ่งนั้นเป็นเครื่องหมายนี้กิเลสมันหัวเราะเยาะ กิเลสมันสร้างภาพเลย เพราะเราศึกษามาจบแล้ว เราศึกษานิพพาน เราสู่นิพพานหมดเลย แต่นิพพานเป็นยังงัยวะ? งงๆ ศึกษามาจบแล้ว!

ทำลายเห็นใหม่ มันทำลายตนเอง ความรู้เราเองมันทำลายเรา ความรู้ที่มันควรเป็นประโยชน์ใช้ใหม่

ความรู้เห็นใหม่ นี่โลกนี้เจริญๆ ด้วยปัญญาใช้ใหม่ โลกจะเจริญได้ด้วยการศึกษา คนศึกษามีปัญญามันทำให้โลกเจริญ แต่เจริญนี้มันเจริญทางทฤษฎี เจริญนี้มันเจริญทางโลก ทางโลกคือปัญญาทางโลกนี้โลกียปัญญา ปัญญาการวิชาชีพใดมันก็ทำอย่างนั้นเพื่อประโยชน์ เพื่อคุณภาพชีวิต เพื่อความร่วมมือเป็นสุขในสังคม กฎหมายก็รักษาให้สังคมสงบระงับ

การปกครองก็ปกครองเพื่อให้คนดี ถ้าเป็นเทคโนโลยีก็เพื่อความสะดวกสบาย มันศึกษามากก็ศึกษามาเพื่อความสงบร่มเย็นของสังคม นี่ก็เหมือนกัน เราศึกษามาศึกษามีความรู้เต็มที่เลย ศึกษารรณะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิพพานก็คือนิพพาน จบเลย แล้วทำยังไงวะ แล้วไปยังไง แล้วจะไปยังไงละ ไปไม่ถูก ศึกษามาเพื่อประโยชน์นะ

จะนั้น ปริยัติแล้วเขาถึงให้ปฏิบัติไง แล้วเวลาปฏิบัติไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันถึง บอกว่าความรู้นี้ให้ใส่ลิ้นชักในสมองไว้ ใส่ลิ้นชักของคนศึกษานะ ถ้าไปใส่ลิ้นชักมันก็จะไปใส่ลิ้นชักห้องสมุดไง เวลาไปขังไว้โน้น แต่ความคิดอยู่ยงนี่ แล้วความคิดยังทำลายอยู่ยงนี่ เวลาจะใส่ในลิ้นชักก็ใส่ในลิ้นชักในสมอง ใครศึกษามากคนนั้นก็ต้องเก็บ เก็บงำไว้ก่อน

แล้วเวลาภาคปฏิบัติเห็นใหม่ แล้วก็บอกศึกษามาเพื่อเป็นแนวทางไง ปริยัติต้องศึกษามาเพื่อปฏิบัติไง แล้วทำไมไม่ปฏิบัติ ทำไมไม่ปฏิบัติไปตามการศึกษานั้นมา ถ้าปฏิบัติตามการศึกษานั้นมาเห็นใหม่ กิเลสมันจะสร้างภาพ หลวงปู่มันท่านใช้คำว่า “มันจะเตะ มันจะถีบกันนะ” มันจะเตะมันจะถีบคือมันขัดแย้ง ความคิดศัญญาอารมณ์มันสร้างภาพไปก่อน ตามข้อเท็จจริง ถ้าเป็นสติ เป็นสมาธิ เป็นปัญญานะ มันยังไม่สมควร มันยังไม่ได้ความเหมาะสมของมัน แต่ไอ้ด้วยความคิด ไอ้กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันล่วงหน้าไปก่อน หรือมันสงสัยมันไม่ยอมก้าวเดินตามไปเห็นใหม่ มันเตะมันถีบกัน คือมันทำให้การปฏิบัติลำบาก

นี่คนที่ไม่รู้อะไรเลย ปฏิบัติไปเห็นใหม่ อย่างกรรมาฐานเราเนี่ย ไม่รู้อะไรเลย รู้แต่ข้อวัตรปฏิบัติ รู้แต่วิธีการ แต่ไม่รู้เลยว่ากิเลสมันจะแงงอนยังงัย กิเลสมันจะซบซ้อนยังงัย ด้วยความศรัทธาครูบาอาจารย์เห็นใหม่ หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านพากระทำ ทำข้อวัตรปฏิบัติไง คุณแลรักษาฟ้าอากาศสวรรค์ ชัก คุณแล ดาก เก็บ พับ ให้มีสติ ท่านทำๆ เพื่อหัวใจของคนเิง

ถ้าหัวใจของคนเห็นใหม่ คนที่มีสติมีปัญญาพับผ้าเก็บผ้านี้มันจะเรียบ หลวงตาท่านพูดประจำ ถ้าหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะนี้อยู่กับหลวงปู่มันนะ หลวงปู่มันท่านละเอียดรอบคอบขนาดไหน แล้วหลวงปู่เจี๊ยะท่านเป็นคนอุปัฏฐากผ้า นี้เก็บบริจารของหลวงปู่มันนะ ถ้าผ้าของหลวงปู่มันเก็บพับอย่างนั้นนะ เก็บพับให้เรียบ เก็บพับให้เป็นตัวอย่าง แล้วพระที่เข้าไปปฏิบัติเขาก็เฝ้ามองอยู่ แล้วก็ผู้ที่เก็บพับ ถ้าไม่มีสติมันจะพับให้เรียบพับให้มันเหมาะสมอย่างนั้นได้อย่างไร

ฉะนั้น เวลาหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มันท่านวางข้อวัตรไว้ ท่านวางข้อวัตรว่าให้คนฝึกหัดฝึกที่ไหน ฝึกหัวใจคนใจ หัวใจที่มันเคารพบูชา หัวใจที่มันเห็นธรรมและวินัยเป็นศาสดา เขาฝึกนั้นนะ ให้อศึกษามา ศึกษาที่เก็บไว้ในสมอง เก่งมาก ไปไหนนี่ แหม! วางกล้ำม ฐูไปหมดเลย ทำอะไรไม่เป็น ทำอะไรไม่เป็น ไม่รู้อะไรควรไม่ควร อาวุโส ภัณฑะ ก็ยังไม่รู้จัก ไม่รู้อะไรเลย แต่พอมาศึกษานะ มันเก่งมากนะ ไม่รู้อะไรเลย ที่รู้ก็แวนไว้ ฐูเอามาประดับกิเลส ฐูว่าตัวเองมีความรู้

แต่เวลาพระกรรมฐานเราอยู่กับหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มัน ท่านให้ฝึกหัดข้อวัตร ถ้าฝึกหัดข้อวัตร ฝึกทำไม ฝึกก็เอาใจมาฝึกใจ ถ้าใจของคนมันจะมาฝึกนะ มันจะมีสติ สติถ้าจับหิบบ หิบบจับมันจะรู้เลยว่าหิบบจับแล้วควรทำอย่างไร นี่หิบบจับๆ ด้วยสติด้วยปัญญา ไม่ใช่หิบบจับด้วยตีนเขี่ย เอาตีนเขี่ยๆ เขี่ยให้มันจับๆ ไป เฮ้ย ไม่ใช่งานของกู อู๊ย ทูเรศ งานเล็กน้อย อู๊ย ของไม่มีจำเป็นอะไรเลย ฐู เล็กน้อย ฐู ไม่มีความหมายเลย

คนอย่างนั้นนะคนไม่มีคุณสมบัติเป็นนักปฏิบัติ ไม่มีคุณสมบัติของพระกรรมฐาน ไม่มีคุณสมบัติของนักพรต ไม่มีคุณสมบัติของนักปฏิบัติ นักปฏิบัติหลวงปู่มันหลวงปู่เสาร์ท่านสอนนะ สอนให้อ่อนนุ่มถ่อมตน สอนให้รู้จักการระ ให้อู๊ยจักเห็นใหม่ การระ ๖ ประชุมให้ประชุมพร้อมกัน เลิกประชุมให้เลิกประชุมพร้อมกัน นี่ถ้าสงฆ์สามัคคีต่อกันใครก็เข้ามาอุบายให้แตกแยกไม่ได้ แล้วถ้าหัวใจมันยอมรับธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กิเลสมันจะเข้ามาอุบายไม่ได้ ถ้ากิเลสมันเข้ามาอุบายไม่ได้เพราะอะไร? เพราะเราศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเรามีสติมีปัญญารักษาหัวใจนี้ไว้

กิเลสเห็นใหม่ ครอบครวัมัน ปู่ของมัน พ่อของมัน ลูกของมัน หลานของมันเห็นใหม่ ตั้งแต่โศดาปัตติมรรค สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรคนี้ จะเข้าไปฆ่าครอบครวั

ของกิเลสแต่ละชั้นแต่ละตอนเข้าไป เวลามันยุมันแห่ขึ้นไปแต่ละชั้นแต่ละตอนขึ้นมา มันยุแห่ขึ้นมาให้เราต่อต้านธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันเป็นทางโลกเห็นใหม่ ทางโลกโรครักไข้เจ็บนะ เห็นใหม่ โรครักไข้เจ็บมันก็คือยา นี่มันก็ต่อต้านยา ยาสิ่งเข้าไปรักษามันก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับมันเลย มันต่อต้านตลอด

นี่ไง ถ้ามันทำลายตนนะ มันทำลายตนมันทำลายตนอย่างนี้ แล้วก็คิดว่าตัวเองมีความรู้ตัวเองมีการศึกษา ตัวเองได้ศึกษามามีความรู้มาก ความรู้มากกิเลสมันพลิกแพลงมาใช้เป็นประโยชน์ของมันเลย ทำลายตน! ทำลายหมดเลย ทั้งๆ ที่ว่าตัวเองจะมาประพฤติปฏิบัติ ตัวเองบวชมาเพื่อที่จะชำระล้างกิเลส ส่งเสริมมัน ส่งเสริมมันยกย่องบูชามัน แล้วยังบอกว่าปฏิบัตินะ ยังบอกว่าเป็นพระกรรมฐานอยู่นะ ถ้ามันทำลายตนอย่างนั้น แล้วมันเป็นกรรมฐานอะไร นี่กิเลสมันครอบหัวไป

ทั้งๆ ที่บวชามีศักยภาพ นี่มีศรัทธาความเชื่อ เวลาตั้งใจบวชก็บวชจะชำระล้างกิเลส จะเป็นพระอรหันต์ให้ได้ จะจบสิ้นให้ได้ แต่เวลาเข้ามาแล้วนี่เข้ามาประพฤติปฏิบัติโดยกิเลสตัณหาทะยานอยากให้ออกหน้าออกหน้าตลอด แล้วก็ศึกษาธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาไว้เอาไว้ได้แย้งเขา ศึกษาไว้เพื่อปกป้องตัวเอง ศึกษาไว้ประดับเกียรติ ฉันทมีความรู้ นะ ฉันทมีความรู้มาก ฉันทเข้าใจธรรมวินัย

เขาศึกษาไว้ปฏิบัตินะ ศึกษาไว้ชำระล้างกิเลสนะ เขาไม่ได้ศึกษาไว้ให้โต้แย้งคนอื่นนะ ศึกษาเอามาไว้ว่ามีความรู้เอาไว้โต้แย้งเขา เอาไว้อวดเขา เอาไว้เหยียบย่ำเขา เอาไว้จับผิดเขา มันจะปิดตัวเอง ไม่รู้จักตัวเอง นี่มันทำลาย ทำลายตนทั้งนั้น

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เป็นหมู่เป็นคณะนะ คูตี เท้ากับมือมันก็หน้าที่แตกต่างกัน เท้าเขาเอาไว้ก้าวเดินนะ มือนี้เขาหยิบจับของ เวลาคิดเขาใช้สมอง เวลาเห็นเขาใช้ตา เวลาฟังนี้เขาใช้หู ทำไมมันไม่เกี่ยวกันเลย ทำไมหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ มันไม่เห็นเกี่ยวหน้าทีกัน ต่างคนต่างทำหน้าที่ของมัน แล้วก็อยู่ในร่างกายเรา แล้วมันก็สมบูรณ์อยู่นี้ ทำไมไม่เห็นมันเกี่ยวกันเลย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นพระ เป็นสังฆะ เป็นสังคัมมันจะไปเกี่ยวใคร มันต้องชวนขวายตี อยากรู้ก็ต้องด้วยเท้า จะหยิบจับของก็ด้วยมือ จะเห็นภาพก็ต้องตา จะฟังเสียงก็ด้วยหู ถ้าอยากรู้รสก็ด้วยลิ้น มันเกี่ยวกันตรงไหน ไม่เห็นมันเกี่ยวกันเลย ไม่เห็นมันเกี่ยวกันตรงไหน นี่ถ้ามันไม่เกี่ยวกันเห็นใหม่ คูตี ร่างกายของมนุษย์มันไม่เกี่ยวกัน มันก็เป็นประโยชน์เห็นใหม่ นี่ก็

เหมือนกัน จะมีความรู้ขนาดไหนมีความรู้ไว้ชำระล้างเรา

หมู่คณะนะบวชมาเป็นสังฆะ บวชมาเป็นสงฆ์ ถ้าสงฆ์นี้มีหัวหน้าที่ดี ถ้าหัวหน้าที่ดีเห็นใหม่ ไม่ลำเอียงเพราะอะไรทั้งสิ้น ไม่ลำเอียงเพราะใครทั้งสิ้น แต่กิเลสของคนมันไม่เหมือนกัน กิเลสมีหลายมีละเอียดแตกต่างกัน กิเลสหลายๆ ต้องกระที่บมัน กิเลสอย่างละเอียดก็ค่อยๆ ประคองกันไป กิเลสมันมีหลายมีละเอียด กิเลสบางคนมันคือด้าน มันหนา กิเลสบางคนมันเบาบาง

ฉะนั้น บอกว่า อู๊ย ทำไมคนนั้นเป็นอย่างนี้ คนนี้เป็นอย่างนั้น ครูบาอาจารย์ท่านมีสติมีปัญญา เขาไม่ซื่อป้ออย่างพวกเอ็งหรือก เขามีสติมีปัญญาเขาก็ดูแลไปอย่างนั้น นี่หมู่สงฆ์ไง ถ้าครูบาอาจารย์ท่านไม่มีสติปัญญา ท่านจะเป็นผู้นำได้อย่างไร ถ้าเป็นผู้นำขึ้นมาท่านก็ดูแลของท่าน ดูแลความเป็นอยู่ของสงฆ์

ถ้าดูแลความเป็นอยู่ของสงฆ์เห็นใหม่ นี่ผู้นำที่ดีๆ แล้วผู้นำที่ดีจะไปหาเอาที่ไหน แล้วถ้ามันหาได้ หาได้ผู้นำที่ดีนี้เพราะชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณของหลวงปู่มันท่านรำลือนะ รำลือว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านอยากจะทำศาสนทายาท แต่ใครเข้าไปหาหลวงปู่มันเลือดสาด เลือดโşkทุกคนนะ เลือดโşkเพราะกิเลสมันเยอะ กิเลสใครเยอะคนนั้นก็เลือดโşkเยอะ กิเลสใครเบาบางคนนั้นก็เลือดซิบๆ เพราะอะไร? เพราะนั่นหมอโง เขาจะรักษาๆ สร้างคุณธรรมในใจ แล้วใจที่ไปมันก็มีแต่ใจที่มีกิเลสทั้งนั้น

นี่ที่กิตติศัพท์กิตติคุณมันเกิดขึ้นก็เกิดขึ้นอย่างนี้ไง เกิดขึ้นจากกรรม โสถของท่านไง เกิดขึ้นจากการบันลือสีหนาท เกิดขึ้นจากสังฆกรรมในใจของท่าน แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาศึกษามาๆ ก็ศึกษามาภาคปริยัติ เขาศึกษามาให้ปฏิบัติ เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจริงๆ ก็ปฏิบัติไม่ได้ ปฏิบัติแล้วไปไม่ถูกทาง ถ้าไปไม่ถูกทาง ถ้าปฏิบัติโดยตัวเองขึ้นไป อยู่อย่างนั้นนะ เจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ วนไปเวียนมา หาทางออกไม่เจอ ไปทางไหนก็ไปไม่ถูก เวลาจิตสงบก็แหม มันลึกลับมหัศจรรย์ พอมันเสื่อมไปหมดเลย ไม่รู้จะไปทางไหน เราร้อนไปหมด

ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่มีการชักนำ มันก็อยู่อย่างนั้น เวียนไปเวียนมา ปฏิบัติไปปฏิบัติ มา แยกกลดแบกบาตรไป แยกกลดแบกบาตรไปมา เป็นพระกรรมฐานเข้าป่าออกป่า โอ๊ย ไปมาก็เท่านั้น! คนไม่เป็นก็คือไม่เป็น แล้วไม่เป็นนี้ทำลายคนชะอีก

ถ้าไม่เป็นแล้วยอมรับสัจจะความจริง เห็นใหม่ ยอมรับยอม ผ่าตัดก็ต้องทำความสะอาด แผล ถ้าจะเข้าผ่าตัดก็ต้องฟื้นฟูร่างกาย เข้าไปแล้วเครื่องมือแพทย์นั้นต้องอบให้ดีอย่าให้ติดเชื้อ หมอผ่าตัดจะมีคุณสมบัติมากน้อยแค่ไหน หมอผ่าตัดที่ฝีมือไม่ถึง ผ่าตัดไปแล้วเห็นใหม่ ไล่ตั้ง จะแตกผ่าเข้าไปแล้วไม่เจออะไรเลย ไล่ตั้งแตกต้องผ่าตัดเดี๋ยวนี้ ผ่าเข้าไปแล้วไม่เจออะไรเลย ถ้า หมอฝีมือไม่ถึง หมอฝีมือไม่ดี ผ่าตัดฟรี เจ็บฟรีๆ นะ เจ็บฟรีๆ ต้องจ่ายตังค์ด้วย

นี่หากครูหาอาจารย์เขาหากันอย่างนั้น ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่จริงเห็นใหม่ นี่บอกอยู่นี้ก็ไม่ได้ นู้นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ ก็ไม่ได้ก็เชื่อโรค เวลาเรามีเชื่อโรคเห็นใหม่ คุณติ คุณโภชนาการติ อะไรที่กิน ได้ อะไรที่กินไม่ได้ อะไรที่ควรกินและอะไรไม่ควรกิน ไอนี้จะกินคะเลย ถ้าอยากกินจะกิน ไม่รู้ จะกิน ทำไมอะ นักโภชนาการบอกกินไม่ได้ ทำไมจะกินไม่ได้? ทำไมจะกินไม่ได้? ก็มัน ไม่เป็น มันไม่เป็นมันก็ค้นทุรังไปทั้งนั้น ค้นทุรังไปทั่ว ตัวเองมีความรู้ ปฏิบัติมาสุดขอด ไม่เห็น มีอะไรเป็นจีนเป็นอัน

หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติไม่ได้อวดใคร อยู่ในป่าในเขา อยู่โคนต้นไม้ ผู้เดียว หลวงปู่มั่นท่านบอกว่า “ท่านสำเร็จกลางด้นไม้ในป่า ด้นไม้ใบหนานั่งอยู่คนเดียว” องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ผู้เดียวโคนต้นไม้ สำเร็จเป็นพระอรหันต์เป็นองค์ศาสดา หลวงปู่มั่นเราอยู่ที่เชียงใหม่ ท่านอยู่โคนต้นไม้ นั่งของท่านด้วยความสงบระงับของท่าน ด้วย มรรคญาณในใจของท่าน ชำระล้างถอนอวิชชาในใจของท่าน

เวลาท่านประพฤติปฏิบัติท่านไม่อวดใคร ไม่อวดใคร ไม่ต้องการให้ใครรับรู้ ให้อวดใคร อยากให้ใครรับรู้ที่นั่นมันเป็น ๒ แล้วมันเป็นกิเลสขุเหี้ย ยุเหี้ยตะแคงร้าว ทำให้เราล้มลุก คลุกคลาน ฉะนั้นเวลาประพฤติปฏิบัตินะ เราไม่มีสติปัญญาพอที่จะปกครองดูแลใจของเรา ครู บาอาจารย์ของเรานั้นเห็นใหม่ ท่านคอยชี้แนะ ท่านคอยดูแล แต่ไอ้เราก็ไม่เข้าใจ

เวลาไปโรงพยาบาลนะ ไม่มีหมอกคนไหนเขาตามใจคนไข้หรอก มีแต่เขาแนะนำคนไข้ว่า ควรทำตัวอย่างใด เพื่อจะให้การผ่าตัดนั้นการรักษาโรคนั้นสมบูรณ์ขึ้น รักษาสะดวกสบายขึ้น แล้วก็ประโยชน์กับผู้ป่วยนั่นเอง เพราะผู้ป่วยนั้นถ้าได้ทำตามทางวิชาการนั้น แผลก็รักษา ง่าย การผ่าตัดการแก้ไขมันก็ง่าย ถ้ามันก็ง่ายขึ้นมา มันก็ง่ายทำสะดวกขึ้น มันก็อยู่ที่การ บำรุงรักษาของเรา ผ่าตัดเสร็จแล้วเราจะมาฟื้นฟูร่างกายอย่างไรเพื่อให้กลับมาหายเป็นปกติ

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่มันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก เราจะทำลายกิเลสนะ เราไม่ใช่

ทำลายตนนะ นี่ตนเป็นคนทำเองนะ ถ้าคนมันทำเอง ใครทำให้ ที่มานั่งกันอยู่นี้ ใครทำให้ เวิร์กกรรมทั้งนั้นนะ กรรมดี กรรมชั่ว ไม่มีใครทำให้ใครหรอก สิ่งที่เป็นมาเห็นใหม่ ฉะนั้นสิ่งที่
เป็นมาแล้ว เราจะมาตีโพยตีพายว่าเราไม่เสมอคนนั้นไม่เสมอคนนี้ คนโน้นดีกว่าเราอย่างนี้ คนนี้
เลวกว่าเราอย่างนั้น มันเป็นเรื่องอะไร ก็ทุกคนทำมาอย่างนี้ทั้งนั้น

เพราะทำมาอย่างนี้มันถึงเป็นจริงเป็นนิสัย เพราะเราทำของเราเราถึงมีคุณสมบัติอย่าง
นี้ไง ถ้ามีคุณสมบัติศึกษาระบบนี้แล้วนี้ เราก็มาฟื้นฟูเราไป ฟื้นฟูตั้งแต่ปัจจุบันนี้ไง นี่ต้อง
คิด สมาธิ ปัญญา คุณแลรักษาหัวใจของเรา คุณแลรักษาพิจารณาของเรา แยกแยะของเรา ถ้ามันเกิด
มรรคเกิดผลขึ้นมา มันก็จะเป็นคุณสมบัติของเรา แล้วถ้าเป็นคุณสมบัติของเรา ฉะนั้นจะกลับมา
เลยละ ไม่น่าโง่งอย่างนี้เลย ไม่น่าโง่ง ไม่น่าโง่ง

แต่ถ้ายังไม่ปฏิบัตินะ กูฉลาด กูยอดคน กูแน่ แล้วครูบาอาจารย์ท่านมองแล้วเศร้า เพราะ
อะไร? เพราะไอ้ที่ว่าฉลาดๆ นะ โง่งเป็นควาย ควายมันยังฉลาดกว่านี้เลย ควายมันอยากกินหญ้า
มันก็กินหญ้า กินหญ้าเสร็จมันก็ไปแช่น้ำ สงบเย็นไง เขาบอกว่าสงบเย็น สงบเย็นก็ควายไง มัน
กินหญ้าเสร็จมันก็ไปนอนแช่น้ำ สงบเย็น เย็นสบาย ควาย เอาความจริงสิ ความจริงนะถ้ามันเป็น
ความจริงขึ้นมามันก็เป็นความจริง ไม่ใช่ความจริงแบบควาย เกิดมาเป็นคน เกิดมามีวาสนา เกิด
มาแล้ว คุณงามความดีนี้ใครจะสร้างมาเห็นใหม่

ถ้ามันเป็นความจริงก็เป็นความจริงนะ ไม่ใช่ทำลายตน สร้างสมการกระทำคุณงามความ
ดี ความดีคือความดีของเราไง ถ้าความดีของเราใครเป็นคนทำ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ใน
ป่าในเขาท่านแคร์อะไร หลวงปู่มั่นไม่เคยแคร์อะไรเลย นี้อยู่ในป่าในเขาท่านไม่เคยแคร์อะไรเลย
มีแต่ประชาชนเท่านั้นที่พยายามชวนขวยเข้าไปหาท่าน คนชวนขวยเข้าไปหาท่านทั้งนั้นนะ
ไม่เคยแคร์อะไรเลย

อะไรมันจะเหนือธรรม ธรรมเหนือโลกเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วเราปฏิบัติธรรมแล้ว
ให้โลกมันใหญ่กว่า ขอมจ้านกับมันไปทุกเรื่อง ใครมาก็เอาแต่ข่าวลือมาโม้ มาอวด ไอ้ นัก
ปฏิบัตินั้นก็เชื่อเขา เอ็งไม่มีความจริงในใจเลยหรือ ถ้ามีความจริงในใจมันเหนือโลกแล้ว โลก
เขาแสวงหา เขาวิ่งมาที่เขาวิ่งมาหาอะไร เขาวิ่งหาศีลธรรม ไอ้เราอยู่นี้เป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส
หุยาเวเชียว! จะออกไปข้างนอก จะออกไปหาเขา ไอ้เขาวิ่งมาหาเราอยู่นี้

ถ้าไม่ทำลายตน ไม่ทำลายเรานะ ตนทำเองทั้งนั้นนะ ถ้าตนทำเพื่อประโยชน์และ

ประโยชน์เรา ทำคุณงามความดีของเรา ความดีคือความดี อำนาจวาสนาบารมีจะเกิดขึ้นที่นี่ ถ้าที่นี่ประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงขึ้นมา

หนึ่งเดือนแล้วนะ อีก ๒ เดือนเท่านั้นออกพรรษาแล้ว วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้พวกเธอทำอะไรอยู่ วันคืนล่วงไปๆ แก่ไปข้างหน้านะ ตายรออยู่ข้างหน้า แล้วทำอะไรกัน ทำให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเรา อย่าให้วันคืนล่วงไปๆ โดยที่ไม่มีคุณสมบัติไม่มีสิ่งใดคิดไม้คิดมือเลย เอาคุณงามความดี เอาความจริงของเราขึ้นมาเพื่อเป็นประโยชน์กับเรา ให้เป็นความจริงของเรา

บวชมาแล้ว เห็นไหม นี่เกิดเป็นมนุษย์ ถ้าไม่บวชเสียชาติเกิด ใอันนี้บวชมาแล้ว บวชเป็นพระด้วย นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ธงชัยพระอรหันต์ บวชมานี้บวชแต่ร่างกาย โกงนหัวมาแล้ว แต่ไม่ได้โกงกิเลสเลย ไม่ได้ชำระกิเลสเลย แล้วหามันไม่เจอด้วย หามันให้เจอ ทำให้เป็นความจริงขึ้นมา ให้หัวใจมีคุณธรรมขึ้นมา ให้เป็นประโยชน์กับหัวใจดวงนี้ เอวัง

